

États limites

Un projecte de Jean Denant

En arribar a cada nova ciutat el viatger troba un passat seu que ja no sabia que tenia: estra nyesa del que no ets o no tens més t'espera al pas als llocs estranys i no posseïts

Italo Calvino, *Les ciutats invisibles*, 1974

Per a Jean Denant el gest que es deriva del pensament arquitectònic és un element primordial amb què intuir la seva obra, ja que l'utilitza per remetre'ns a la nostra pròpia existència. Els seus treballs posen en dubte l'ésser humà a través de l'arquitectura, fent ús dels seus materials, per tal de poder dissipar els límits entre disciplines i plantejar qüestions sobre la nostra realitat, animant-nos a gravitar cap a una sensibilitat poètica.

En el seu darrer projecte per a RocíoSantaCruz, les làmines revelen paisatges pintats amb ciment, les imatges es tornen relats, les municions frontereres es transformen en comptes per a collarets titànics, i les ruïnes d'emplaçaments d'extermi es transfiguren en receptacles de vida.

États limites fa al·lusió a l'organització d'aquells territoris que, sent imaginats o reals, es nodreixen entre si, posant en evidència la porosa fragilitat de les fronteres, siguin psicològiques, geogràfiques o polítiques. Fronteres que són en essència punts d'inflexió on els fluxos canvien de direcció, construccions socials – tanques, passaports, mapes...- que no consisteixen a impedir que les coses es moguin, sinó que actuen com a símbols del mateix moviment

Denant novament se serveix del ciment, el maó o la pedra, per apropar-nos a aquells enclavaments, en què l'intercanvi funciona com a metàfora d'una poètica que emergeix des del concret i es dirigeix al simbòlic navegant entre la subjectivitat i allò que ens és comú. Un exercici d'espacialització que ens remet a una manera específica d'observar el món, la que emergeix des de la frontera, des d'aquell lloc on una infinitat de fenòmens (polítics, psicològics, culturals, econòmics...) es revelen de manera profunda. Com assenyalava Jaques Derrida en una entrevista acordada el 1986, "si cada llenguatge suggereix una espacialització –certa disposició en un espai no dominable sinó només accessible per aproximacions successives– aleshores és possible comparar-ho amb l'obertura d'un camí. Una via no per descobrir sinó que s'ha de crear. I l'arquitectura no és gens aliena a aquesta creació. Cada espai arquitectònic, tot espai habitable, parteix d'una premissa: que l'edifici es trobi en un camí, en una cruïlla on siguin possibles sortir i tornar.

No hi ha edifici sense camins que hi condueixin o que n'arrenquin, ni tampoc hi ha edificis sense recorreguts interiors, sense passadissos, escales, corredors o portes".⁽¹⁾

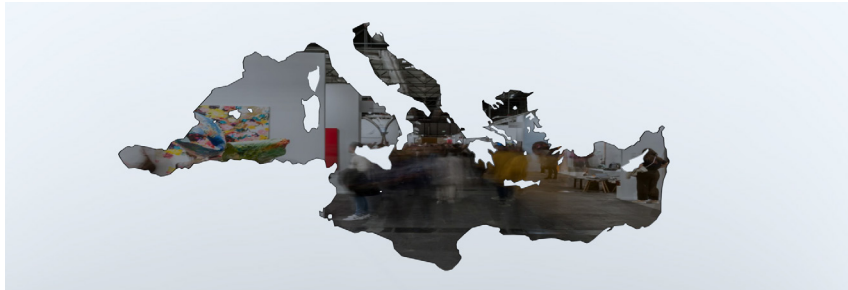
De fet, la fotografia *États limites main - pierre* (2022) actua com a porta d'entrada, de passadís intern cap a l'exposició, cap a l'ambivalència de la trobada i el des-acord, del contrast entre allò humà i allò mineral, dels estats límit on els universos simbòlics extrems semblen ser evocats.

Amb la imponent *Mare Nostrum* (2022), obra viva que es nodreix del pas de la llum per la seva superfície d'acer inoxidable polit, l'autor ens situa al Mediterrani. Perllongant el seu relleu de mar interior, del llatí (medi terraneum) 'enmig de terres', d'espai ecumene, poblat de forma permanent per diferents cultures (el 'Mare Nostrum' de l'Antiga Roma, la 'Thalassa' dels Grecs o el 'Gran Verd' per a Antics Egipcis) ens obliga a orientar-nos de manera inversa, a desorientar-nos, mentre ens reconeixem en el seu llambreig. *Mare Nostrum* apel·la a un tipus d'imaginari replet de narratives plurals que alhora inciten l'angoixa política. Un conjunt geocultural amb coordenades que canvien segons el temps històric i els ritmes de la memòria, desafiant les regles establertes i els discursos arrelats que el converteixen en una mera frontera entre continents, en un gran cementiri o en un veïnatge multiforme. Un veïnatge que, com ens ho recorden els paisatges de Palestina insinuats en ciment sobre paper, pot arribar a trobar un mateix horitzó en la seva fràgil i inestable multiplicitat.

La presència de les diverses cultures que caracteritzen la regió mediterrània es representa com un veritable "multivers de civilitzacions". I de l'intercanvi dels seus universos simbòlics podem rescatar al·legories comercials com les encarnades a les àmfores, evocada a la sobredimensionada *Amphore* (2022) o desenterrar vestigis comuns, tant mitològics com coetanis, com ens recorden els collarets de la sèrie *Collier, la guerre de pierres* (2022) Colossals ornaments confeccionats a partir de motlles en ciment de les pedres que serveixen de munició als tiradors fronterers de Gaza.

Munició per ornamentar i ornament per atacar, límits per creuar, i símbols per re-significar, estats límit d'un món que es construeix i deconstrueix en perpetuïtat, un projecte on l'arquitectura es fa i desfà com el drap de Penélope, amb què recordar suposa la possibilitat del retorn.

(1) «Architettura ove il desiderio può abitare» entrevista de Eva Meyer en febrero de 1986, Domus, 671, abril 1986, pp. 16-24. En DERRIDA, J., No escribo sin luz artificial, Cuatro ediciones, Valladolid, 1999. pp. 133-140.

Jean Denant, *Mare nostrum*, 2022

Jean Denant (Sète, França 1979)

És un artista multidisciplinar el treball del qual es mou entre la pintura, l'arquitectura, el disseny i l'escultura. A partir d'una pràctica plural basada en la investigació material, els gestos i la identitat, l'autor reflexiona al voltant del concepte de pensament arquitectònic vinculant l'anàlisi de la condició humana a l'arquitectura i, en particular, al concepte de reconstrucció.

Amb un interès especial per l'urbanisme i l'arquitectura, Denant es va llicenciar en Belles Arts a Tolosa i Cracòvia.

Als seus projectes, l'arquitectura actua com una metàfora poètica en què l'artista ens convida a observar de prop el dualisme d'accions a la deriva entre l'acció de construir i la de desconstruir, entre la runa i la vida, per generar noves òptiques, i obrir esquerdes als fonaments dels discursos hegemònics.

Denant utilitza materials específics a la construcció i els atorga una finalitat artística, amb què provoca una discrepància voluntària entre la noblesa del gest i la precarietat d'aquests.

La seva obra és present a diverses col·leccions públiques i privades, entre elles la Fondation Carmignac (París i Ile de Porquerolles, França), la Fundació Vila Casas, la Fondation Villa Datris (París), el Regne de Bèlgica, la col·lecció IKONE a Ginebra, el FRAC LR (Montpeller) i el Musée Paul Valéry (Sète, França).

El seu treball ha format part d'importants exposicions i projectes, tant individuals com col·lectius, a París, Berlín, Brussel·les, Barcelona, Ginebra, Rússia, Xina, Veneçuela, Emirats Àrabs i Seül.

RocioSantaCruz

Gran Vía de les Corts Catalanes 627,
08010 Barcelona
+34 936 338 360
info@rociosantacruz.com
www.rociosantacruz.com

barcelona
gallery
weekend

Jean Denant, *États limites* (main-pierre), 2022

États limites - Jean Denant
15.09.22 - 12.11.22